Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 23

MAVİBULUT YAYINLARI

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı:23 Eylül 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI
Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)
İç filmler: Reprograf (511 38 26)
Baskı: Ayhan Matbaacılık (Tel: 518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.
Yıllık abone bedeli:
Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.
Taahhütlü: 198.000 TL
Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Mustafa Delioğlu**

Merhaba!

Onlar çocukları ve çocuk edebiyatını çok seven iki dosttu. Yıllarca çeşitli çocuk dergilerinde yazar, çizer, çevirmen, yönetici olarak çalıştılar. İşte bu iki dost bu sayımızdan başlayarak Kırmızıfare ailemize katılıyor. Sevgili **Ferit Avcı** ve sevgili **Eray Canberk**'e, aramıza katılarak dergimizi zenginleştirdikleri için teşekkür ediyoruz. Eğer bu iki pırıltılı, cıvıltılı ve şakacı yazar ve çizeri şimdiye kadar tanımadıysanız bundan böyle tanıma fırsatı bulacaksınız.

Ne mutlu hepimize!

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Kırmızıfare

İçindekiler

Çocuklar.....Behçet Necatigil 3

Penguen Tigi'nin Özlemi.....Melek Güngör 4

Ejderha ile Mikado.....**C. Jolibos - R. Drac 13**

Fındıkfaresi.....19

Onu Seviyorum (12).....Fatih Erdoğan 23

Işığını Yitiren Yıldız.....Aytül Akal 24

Bir Işık Bin Işık.....Handan Derya 28

İpucu Bizden Çözümü Sizden.....**Turan Yüksel 38**

Bir Kitap Bir Yazar.....**40**

Çocuklar

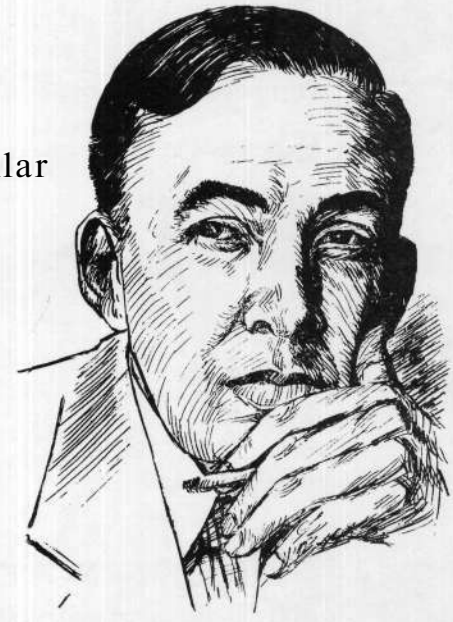

Çarşılarda bir şey
Biz pek aramazdık çocuklar olmasaydı.

Kasaplarda manavlarda bazı yorgun kadınlar
Hep de tenha saatleri seçerler
Sonra yavaş bir sesle
Çocuk için hasta kaç gündür yemiyor
Biraz et biraz meyva isterler.

Sevdiği bir reçeli gün aşırı yalnız ona
Kaşıklarla beraber büyür bir üzüntü
Yağların şekerlerin çayların
Uykularda bile bitiyorsa
Annelere düşündürdüğü.

İnsanlara tezgâhlara kağıtlara kolaydı
Biz bu kadar eğilmezdik çocuklar olmasaydı

Behçet Necatigil

Behçet Necatigil
1916'da İstanbul'da doğdu. Kabataş Lisesi'ni (1936), Yüksek Öğretmen Okulu Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü (1940) bitirdi. Kars (1940/41), Zonguldak (1941-1943) Liseleri'ndeki edebiyat öğretmenliğine, askerliğinden sonra 15 yıl Kabataş Lisesi'nde devam etti. (1945-1960). 1960-1972 yılları arasında İstanbul Eğitim Enstitüsü'nde edebiyat öğretmenliği yaptı. 13 Aralık 1979'da İstanbul'da öldü.

ŞİİR KİTAPLARI:

Kapalı Çarşı (1945)
Çevre (1951, 1960)
Evler (1953, 1968)
Eski Toprak (1956, 1965)
Arada (1958)
Dar Çağ (1960)
Yaz Dönemi (1963, 1968)
Divançe(1965)
İki Başına Yürümek (1968)
En/Cam (1970)
Zebra (1973)
Kareler Aklar (1975)
Sevgilerde (1976)

RADYO OYUNLARI:

Yıldızlara Bakmak (1965, iki oyun)
Gece, Aşevi (1967, beş oyun)
Üç Turunçlar (1970, altı oyun)
Pencere (1975, dört oyun)

PENGUEN TİGİ'NİN ÖZLEMİ

Melek Güngör

Resimler: Mustafa Delioğlu

KÜÇÜK PENGUEN Tigi o gün çok sevinçliydi çünkü yanında kaldığı insanlar onu diğer penguenlerin yaşadığı Güney Kutbu'na götürmeye karar vermişlerdi. Tigi'cik doğduğu günden beri yalnızlık çekiyordu ve yaşadığı çiftliğin havuzundan başka yüzebileceği tek yer arada sırada götürüldüğü ırmaktı. Aslında kendisine sahip çıkıp bakan çiftçi ailesini çok seviyordu. Onların çocuklarıyla oynayıp şakalaşmak onu çok mutlu etmekteydi, ama etrafında kendine benzer hiçbir hayvan yoktu. Doğrusunu isterseniz, kazlar ve ördeklerle pek de iyi anlaşabildiği söylenemezdi. Hadi ördekler neyse, onlar sadece vak vak

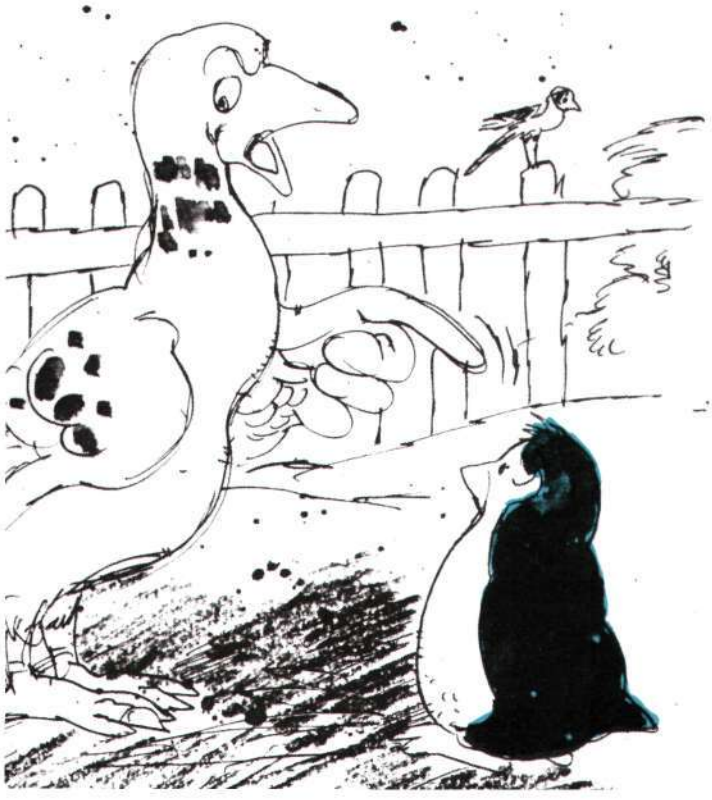

diyerek dolaşıyorlardı ama kazların kibirli kibirli tıslayarak yanından geçip gitmeleri onu çok üzüyordu. Daha geçen gün biriyle tanışmak istemiş:

"Nasılsınız Bay Kaz, bugün hava iyi olur umarım," demişti, ama o kanatlarını açarak kızgın kızgın:

'Yolumdan çekil ufaklık! Sahiplerim buralardaki hiçbir hayvana benzemeyen böyle gülünç yaratıkları çiftlikte niçin tutar hiç anlamıyorum doğrusu," demiş ve tıslayarak uzaklaşmıştı.

Tigicik o gün diğer hiçbir çiftlik hayvanına benzemediğinin, bir annesi ve bir babası bile bulunmadığının iyice farkına vardı. Kendisini çok yalnız hissediyordu. Panayırdan aldığı papyon kravatı Tigi'nin boynuna takmak için gelen evin küçük oğlu da neşelendirememişti onu.

"Ama çok sevimli oldun Tigi'cik," diyordu küçük oğlan. "Niçin hediyeni beğenmiş gibi durmuyorsun. Armağanlar seni hep çok sevindirirdi oysa!" Tigi bütün gün boyunca üzgün dolaştı durdu çiftlikte. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Günler geçti ve Tigi'nin üzüntüsü giderek arttı. Çevresinde kendine

benzer kimse göremiyordu. Oysa, kendisine benzeyen bir ailesi olmasını ne kadar isterdi.

Küçük penguenin üzgün hali çiftçi anne ve çiftçi babanın dikkatini çekmekte gecikmedi.

"Soğuk ülkelerde yaşaması gereken bir hayvanın sıcak sayılabilecek bir ülkede tek başına yaşamak zorunda kalması yazık," diye konuştular aralarında. Tigi'ciği çok seviyoruz, ondan ayrılmak bizi üzecek ama onun da kendi ortamında yaşaması gerekli."

O günlerde, çiftçi babanın bilim adamı olan bir tanıdığı, Güney Kutbu'na gitmeye hazırlanıyordu. Kutup hayvanları üzerine bir araştırma yapacaktı. Onunla konuşup, küçük penguen Tigi'yi de yanında götürmesini istemeye karar verdiler. Güney Kutbu'na götürüleceği haberini Tigi'ye evin küçük oğlu verdi.

"Ah Tigi'cik," dedi üzüntüyle. "Senin asıl evin Güney Kutbu'ndaymış. Bu yüzden babamın bir arkadaşı seni oraya götürecek. Seni çok özleyeceğim. Ama gene de çok mutlu oluyorum senin için. Çünkü artık sana benzeyen arkadaşların, kardeşlerin ve akrabaların arasında

yaşayacaksın."

Küçük Tigi'cik de üzülüyordu böyle sevimli ve iyi kalpli insanlardan ayrılacağına, ama yine de kendisi gibi olan hayvanlarla tanışıp birlikte yaşayacağı için çok seviniyordu. Çocuğun, Tigi ilgilenmediği için çalılıklar arasına bıraktığı papyon kravatı gagasıyla bulup çıkardı ve boynunu uzatarak takmasını bekledi. Kutba giderken ondan bir anı götürmek istiyordu anlaşılan. Küçük oğlan penguenin isteğini anlamıştı. Hemen papyonu alıp Tigi'nin boynuna geçirdi. Küçük arkadaşının kendisinden bir armağan almak istemesi çok hoşuna gitmişti.

Gitme günü geldi ve bilim adamıyla Tigi kutup yolculuğuna çıktı. Çiftçi ailesi onun arkasından, 'Tigi'cik, küçük tatlı Tigi-'cik, seni hiç unutmayacağız," diye bağırıyordu.

Çiftlik ve çiftlik evinin havuzundan başka bir yer tanımayan Tigi için, her şey o kadar yeniydi ki. Birçok ülkeden geçip dağlar, tepeler ve ormanları dolaşmak ona çok eğlenceli geliyordu. Hava da artık daha soğuk olmaya başlamıştı. Başlangıçta bu Tigi'nin çok hoşuna gitti. Çiftlikte de kar yağdığı zamanlar böyle sevinirdi. Kanatlarını el çırpar gibi sallaması onu Güney Kutbu'na götürmekte olan bilim adamının o kadar hoşuna gitmişti ki uzun süre neşeyle

güldü buna. Nihayet Güney Kutbu'na ulaştılar. Doğrusu hava da artık iyice soğumuştu. Bilim adamı kalın kürklü bir ceket giyiyor, başına da kocaman kürklü bir şapka takıyordu. Ilıman bir iklimde bir çiftliğin, bazen buz parçaları atılan havuzunda serinleyerek yaşarken bu kadar soğuk bir bölgeye gelmek pengueni oldukça şaşırttı. "Demek bana benzeyen hayvanlar bu kadar soğuk yerlerde yaşıyorlarmış," diye düşündü Tigi. "Bakalım ben de soğuğu onlar kadar sevecek miyim? Çünkü biraz üşümeye başladım." Bilim adamı da şaşırmıştı onun üşür gibi durmasına.

"Penguenlerin vücutları soğuktan etkilenmez ama Tigi'nin üşür gibi bir hali var, garip bir şey bu," diyordu kendi kendine.

Penguen Tigi ve bilim adamı, Güney Kutbu'na geldiklerinin ertesi günü penguenlerin yaşadığı bölgeye ulaştılar. Tigi gözlerine inanamaz olmuştu artık. Karlar arasında bir yığın penguen oraya buraya gidip geliyor, birbirleriyle şakalaşıyor ve denizde yüzüyordu. Anne penguenler

yeni doğmuş yavrularını ayaklarının üzerinde taşıyor ve besliyordu. Bilim adamı küçük penguene:

"Hadi bakalım Tigi'cik," dedi. "İşte senin yakın ailen ve arkadaşların. Umarım artık onların arasında mutlu olursun. Tigi çekine çekine diğer penguenlerin yanına doğru yürümeye başladı. Doğrusunu isterseniz yine biraz üşüyordu. "Onlarla yaşamaya alışınca belki zamanla üşümem geçer," diye geçirdi aklından. Diğer penguenler kendilerine doğru gelen bu papyon kravatlı küçük pengueni görünce oldukça şaşırdı. Hemen bir sürü penguen Tigi'nin etrafını sardı. "Bu da kim?" dedi bir tanesi. "O boynuna bağladığı şey de ne?"

"Ben Tigi'yim," dedi küçük penguen, "Boynumdaki de bir arkadaşımın armağanı".

Bilim adamı Tigi'nin diğer penguenlerle konuştuğunu görünce yavaşça oradan uzaklaştı ve çalışmalarını yapacağı kulübesine doğru yola çıktı. Penguenler küçük Tigi'yi çok ilgi çekici bulmuştu, habire soru sorup duruyordu.

"Daha önce nerede yaşıyordun?" diye sordu birisi.

"Bilmem, galiba çiftlik diyorlardı yaşadığım yere. Bol ağaç ve tarlaların bulunduğu bir yerdi."

'Yani hiç deniz, kar ve buz yok muydu orada!" diye bağırdı bir diğeri şaşkınlıkla.

"Evet vardı ama her zaman değil," diye cevapladı onu Tigi. "Çiftçi ailesinin yaşadığı evin önündeki havuza yaz gelince buz atıyorlardı. Ben de sıcak ve güneşli günlerde orada serinliyordum."

"Güneşli günler..." diye başını salladı yaşlı bir penguen.

"Anlaşılan sen buradan çok farklı bir yerde yaşıyormuşsun."

"Evet öyle," dedi Tigi. "Buraya benimle aynı türde olan hayvanlarla birlikte yaşamak için geldim. Umarım benden hoşlanırsınız."

"Hoş geldin o halde," dedi yaşlı penguen. "Umarım bizimle birlikte mutlu olursun."

"Oo, bu kesin," dedi Penguen Tigi. 'Yalnızca, bana burası biraz soğuk gibi geliyor."

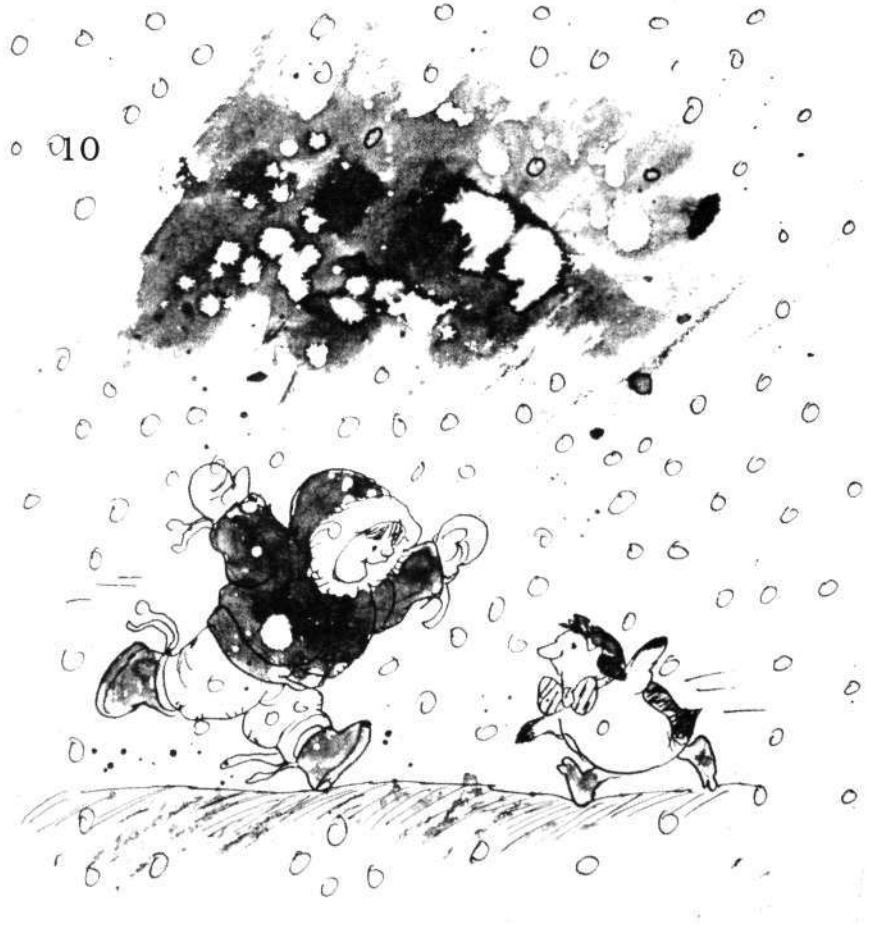

"Ama bu imkansız," diye bağırdı genç bir penguen. Sonra da Tigi'nin yanına yaklaştı. "Sana böyle bağırdığım için bağışla, ama penguenler soğuk iklim hayvanıdır. Hepimiz soğuğu çok severiz. Sen de bir penguensin. Nasıl olur da üşürsün anlayamadım!"

Zavallı Penguen Tigi buna çok üzüldü. "Bilmem ki," dedi

başını önüne eğerek, "belki de ben penguen değilimdir."

'Yok canım, onu demek istemedim," diye cevap verdi genç penguen. "Görünüşün tam bir penguen. Üşüme konusunda yanılıyor olmayasın. Yoo, pek de yanılıyor gibi değilsin. Soğuktan titrediğini görüyorum çünkü. Doğrusu sana yardım etmek isterim. Ha, bu arada sana ismimi söyleyeyim. Benim adım Mogi. Seninki de Tigi değil mi?"

"Evet," dedi Tigi üşümesini gizlemeyerek. İki penguenin dostluğu da böylece başlamış oldu. Artık günlerini beraber geçiliyorlardı. Penguen Tigi oldukça mutluydu. Başka penguenlerle tanışmak ona sevinç veriyordu. Birlikte güzel günler geçireceğini umuyordu ama bu arada sürekli üşümekten de kendini alamıyordu. Bu yüzden balık avlama işi hep arkadaşı Mogi'ye kalıyor ve Tigi'cik beceriksiz küçük bir penguen olmaktan çok üzüntü duyuyordu. Diğer penguenler ona karşı çok nazikti. Onun böyle durmadan üşüyor olmasını da anlayışla karşılamaya çalışıyorlardı ama yine de çoğunun bunu anlamadığı kesindi.

Onu Güney Kutbu'na getiren bilim adamı, arada sırada şöyle bir uzaktan görünüyordu, ancak diğer penguenleri rahatsız etmek istemediği için papyonundan tanıdığı Tigi'nin keyfinin yerinde olduğunu ve Mogi'yle oynayıp şakalaştığını gördükten sonra hemen gidiyordu. Havalar artık iyiden iyiye soğumuştu. Tigi de daha çok üşümeye başlamıştı şimdi. Böyle durumlarda Mogi arkadaşı için ne yapacağını şaşırıyor, onun üşümemesi için, buzdan oluşmuş kuytu köşeler arayıp onu korumaya çalışıyordu.

"Ah Tigi'cik, sevgili Tigi'cik," diyordu Mogi, "neden böyle üşüyorsun. Bu senin doğana aykırı. Çünkü sen bir penguensin!"

Tigi üzüntüyle başını öne eğiyordu her seferinde, "Biliyorum," diyordu, "üşümemem gerek, ama ne

yapayım elimde değil."

Tigi artık her gözünü yumduğunda, daha önce yaşadığı çiftliği görmeye başlamıştı. Güzel küçük havuzunda, evin küçük oğluyla şakalaştığı günleri anımsayarak gözyaşlarını boğuluyordu. Mogi ne yapsa Tigi'yi teselli edemez olmuştu. Halbuki her gün en güzel balıkları onun için yakalıyor ve sevgili arkadaşını rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Oysa Tigi'nin iştahı bile kalmamıştı fazla. Yine böyle soğuk bir günde bilim adamı, Tigi ve arkadaşlarının bulunduğu yere geldi. Oldukça sevinçli görünüyordu, ama Tigi ona dönüp de bakmadı bile. Mogi, "İnsan çok neşeli görünüyor Tigi," dedi. "Ona bir selam vermek istemez misin?" Oysa Tigi yalnızca, "Üşüyorum ben, çok üşüyorum," dedi bulunduğu yerde büzülerek. Yaşama küsmüş gibiydi artık. Aradan iki gün geçtikten sonra, bilim adamı tekrar göründü penguenler arasında. Ancak bu sefer yalnız değildi, yanında çiftçinin büyük kızını ve küçük oğlunu da getirmişti. Çocuk bilim adamı gibi uzak durmadı, koşarak Tigi'nin yanına geldi. Bir taraftan da, 'Tigi, sevgili Tigi," diye bağırıyordu, "artık seninle uzun süre burada kalacağım. Her gün görüşeceğiz. Ablamla bilim adamı evlenmeye karar verdi. Burada yaşayacaklarmış. Ben de onlarla kalacağım. Biliyor musun, annem ve babam da seni ziyaret etmek istiyor. Ne güzel değil mi!"

Tigi kulaklarına inanamıyordu sanki. Birden tüm üşümesi geçti. Elden geldiğince hızlı bir biçimde küçük delikanlıya doğru koştu. Mogi de peşinden gelmişti. Tigi çocuğun sevgiyle sarılmasına aynen karşılık verdi. Sonra da eski ailesini yeni ailesine tanıştırmaya koyuldu. Tigi için çok mutlu günler başlamıştı. Çünkü tüm dostları yanındaydı ve hiç üşümüyordu. Artık tam bir penguendi.

EJDERHA İLE MİKADO

Christian Jolibos-Romain Drac

Çeviren: ***Eray Canberk*** * *Resimler:* ***Ferit Avcı***

JAPONYA'NIN ALTINDA bir ejderha uyur. Her sağa sola dönüşünde yer biraz sallanır.

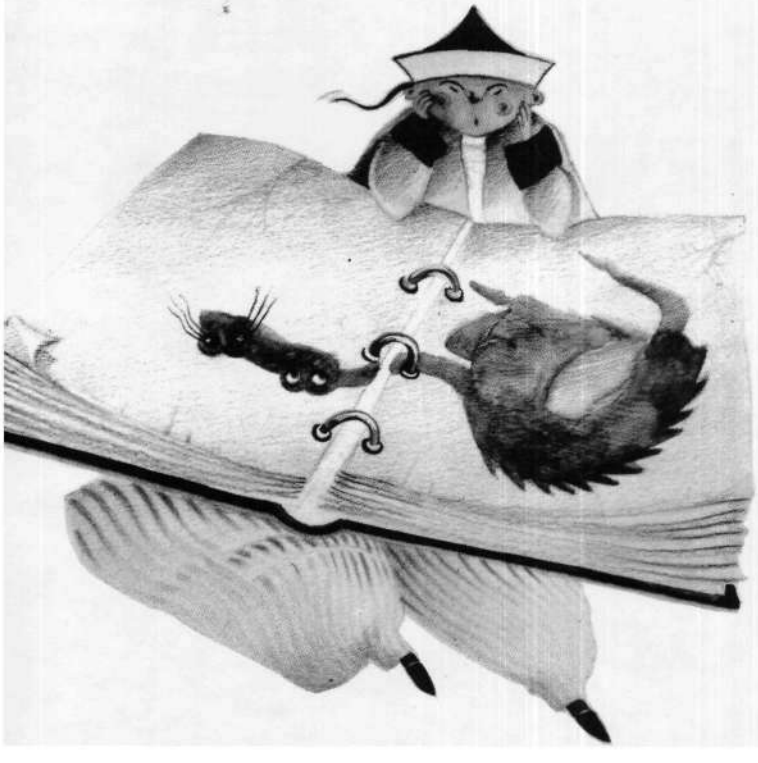

Eğer yer çok sallanıyorsa ejderha geriniyor ya da yorganını düzeltiyor demektir.

Ama eğer, yer çok fazla sarsılıyor ve Fuji-Yama Yanardağı'ndan volkanlar fışkırıyorsa, ejderha çok hasta demektir.

Bir zamanlar Mikado adlı bir Japon İmparatoru vardı. Bu imparator henüz sekiz yaşındaydı. Günlerden bir gün

bu kutsal yanardağın ağzından koca bir duman bulutu ve alevler fışkırdı. Küçük Mikado, kulağını sarayın tabanına yapıştırıp dinledi.

"Eyvah!" dedi, "bizim ejderha çok hasta. Öksürdüğünü işitiyorum. Yer sarsılıyor, bütün imparatorluğumu yıkacak. Ejderhaya bakmak gerek."

İmparator doğruldu ve koşarak sarayın

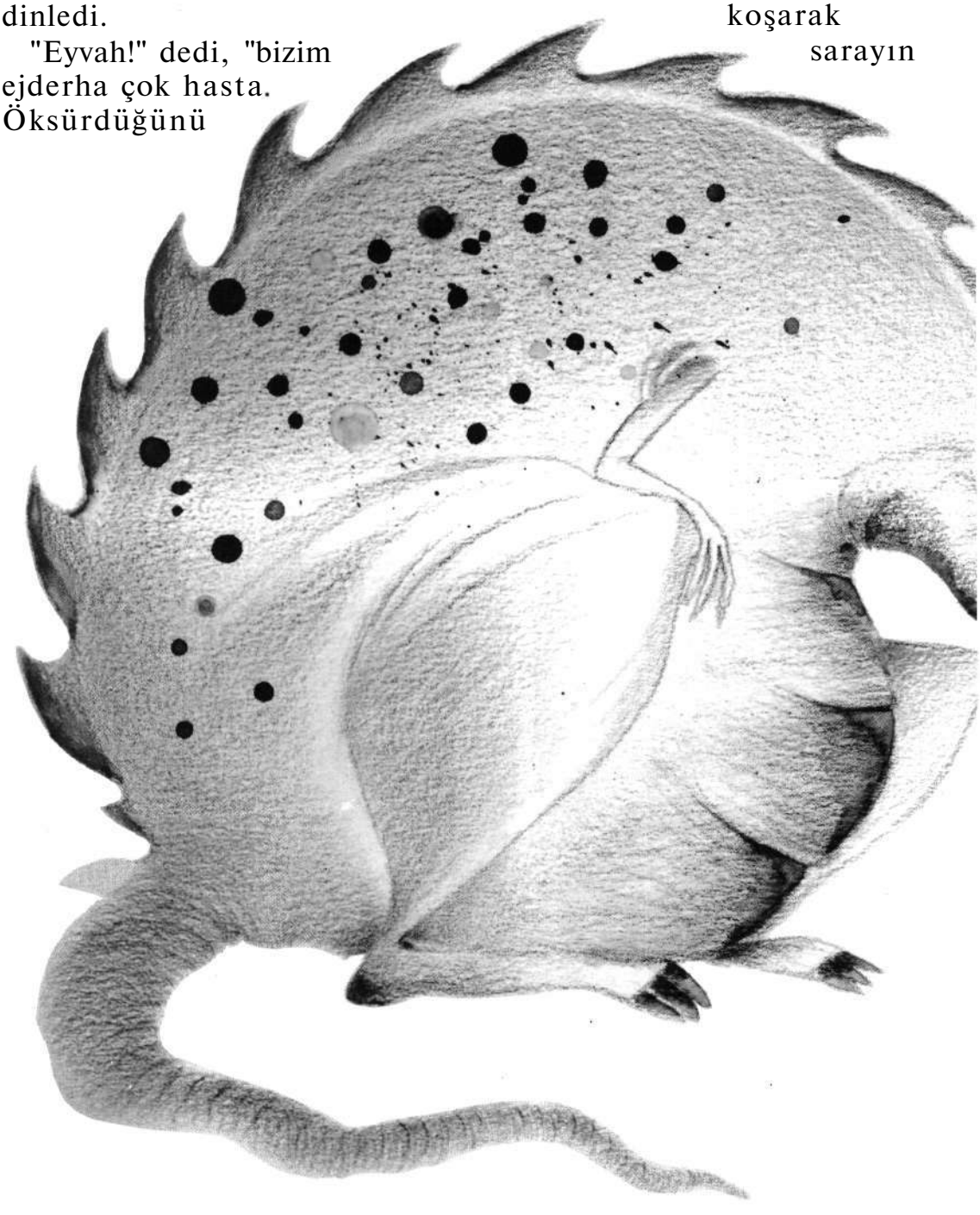

kitaplığına gitti. Rafları aradı ve sayfaları ipekten eski bir kitap bulup çıkardı. Bu, yaklaşık iki bin sekiz yüz otuz yıllık bir kitaptı. Adı da, "EJDERHANIN BAKIMI"ydı. İmparator kitabı okumaya başladı. "Genç ejderhaların birçok hastalığı vardır: Kızamık, çiçek ve kabakulak... Ama benim ejderham on bin yaşında!" diye bağırdı İmparator. "On bin yaşında kızamığa yakalanılmaz!" Mikado, kitabı okumayı sürdürdü.

"Yaşlı ejderhaların birçok hastalığı vardır: Alev azalma hastalığı..." Mikado yanardağın ağzından fışkıran alevlere bakarak, "Bu olamaz," dedi, "alev azalma hastalığı değil."

Sonra yine kitabı okumayı sürdürdü:

"...Romatizma..." "Romatizma da olamaz," diye düşündü, "Kıpırdanıp durduğuna göre..."

"...Diş ağrısı..." "Bu olabilir," diye söylendi kendi kendine, "Benim de dişim ağrıdığında bütün sarayı kırıp geçiriyorum! Bakalım bunun ilacı neymiş?"

"Diş ağrısını gidermek için en iyi çare karanfildir."

"Çok güzel," dedi İmparator ve ipek sayfalı kitabı kapattı.

Ertesi sabahtan itibaren imparatorluğun bütün halkı yanardağın ağzından içeri bir kavanoz karanfili boca etmeye başladı. Derken yanardağın homurtuları dindi ve mutfak

raflarındaki tabakların tıngırtısı kesildi. Japonya'yı kurtaran İmparator için büyük bir şenlik düzenlendi. Ama ilkbaharda, kiraz ağaçları çiçek açtığı sırada, yer yeniden sarsılmaya başladı. Bütün ülke kiraz ağaçlarından dökülen beyaz taç yapraklarıyla bembeyaz kesildi. Yer öylesine şiddetli sarsılıyordu ki, bütün tabak çanaklar tuzla buz oldu! Geriye bir tek çay içmek için fincan kaldı!

İmparator bu işe çok sinirlendi.

"Bu ejderha da çok oluyor!" dedi. "Oysa ona iyi bakmıştım! Dişlerine iyi bakmadığı anlaşılıyor. Ona bir diş fırçası, bir diş macunu ve kürdan götüreceğim! Hemen benim dağ ayakkabılarımı getirin!" diye buyurdu. Yaban kazı tüylerinden yapılmış yamçısını sırtına geçirdi, dağ başlığını gözlerine kadar indirdi ve Fuji-Yama'nın doruğuna doğru tırmandı. Yanardağın ağzına gelince, iki elini ağzının iki yanına koyup aşağıya doğru bağırdı:

"Hey

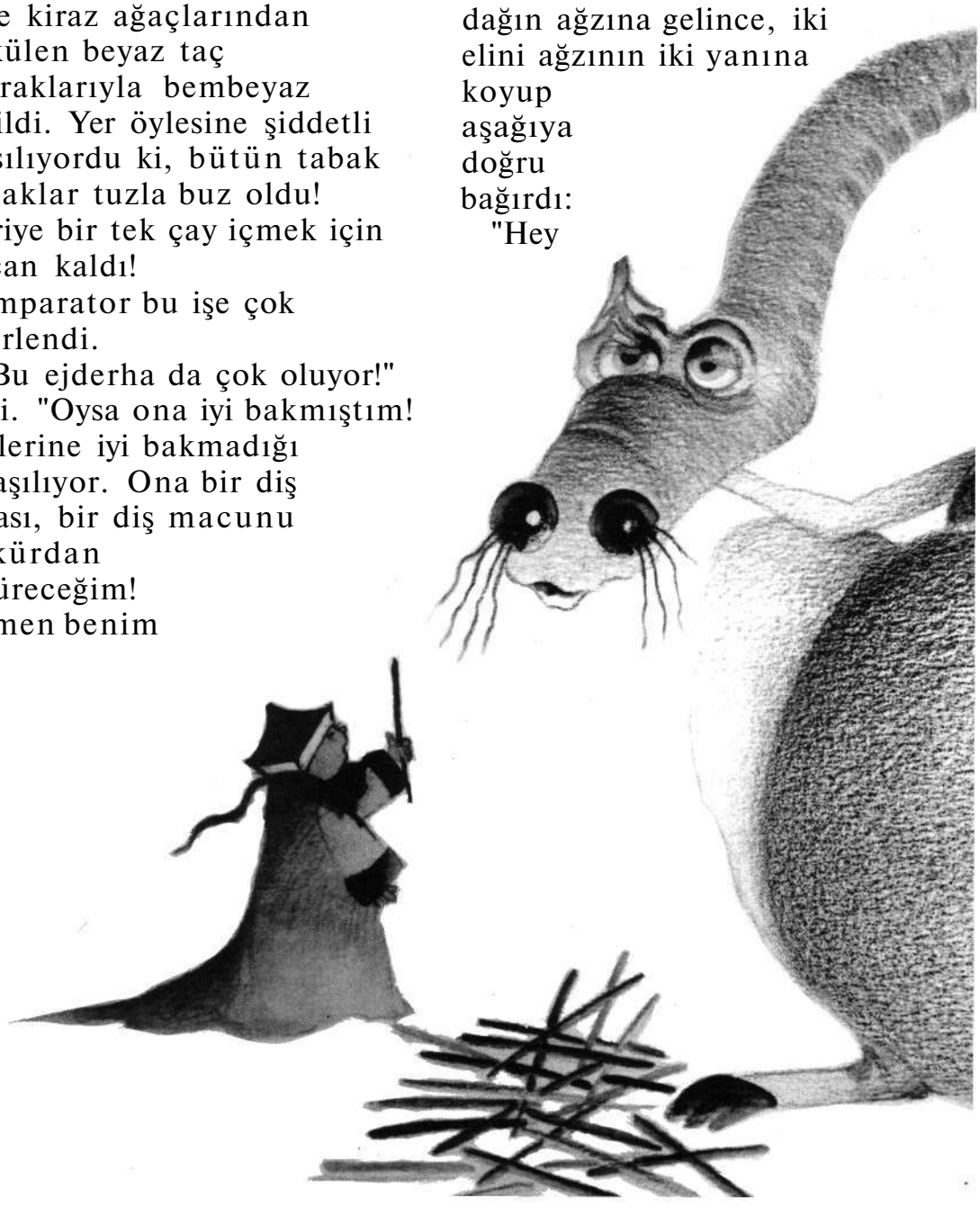

uğursuz ejderha! Tabak çanak kırıcısı! Beni işitiyor musun?"

Her tarafından kızgın lavlar akan koca bir baş, yanardağın ağzından dışarı çıktı ve İmparatoru tepeden tırnağa süzdü.

"Merhaba Mikado, seni gördüğüme sevindim!"

"Bahse girerim ki hâlâ dişlerin kötüdür!" diye bağırdı Mikado. "Her gece yatmadan önce dişlerini fırçalamalısın. Bunun için gerekli şeyleri getirdim."

"Zahmet etmişsin. Karanfiller sayesinde sağdan yüz on yedinci dişim artık ağrımıyor. Yine de uyuyamıyorum ama..."

"Bir göl dolusu ıhlamur içsen iyi gelir," dedi İmparator.

"Dünyada içmem!" diye bağırdı ejderha. "Sonra alevlerim sönebilir! Hayır... Bir ejderhanın uyuyabilmesi için, İmparatorun, özel olarak ona bir oyun bulması gerekir!"

Küçük İmparator biraz

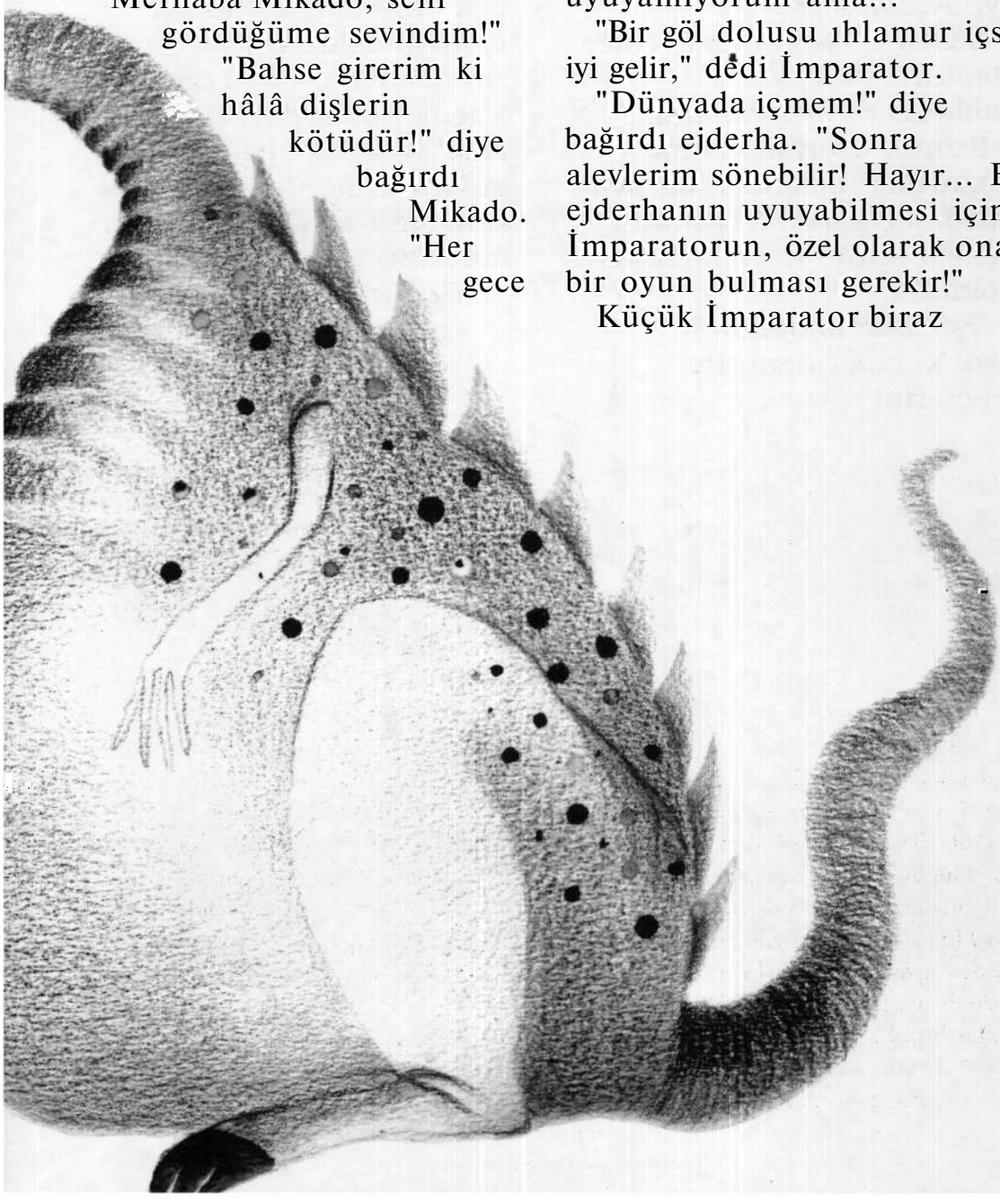

düşündü ve şunu önerdi:

"İstersen ejderha atlamaca oynayalım," dedi.

"Ejderha atlamacayı senin büyük deden İmparator İkomito'yla oynamıştım..."

"Peki... Ejderha saklambacı oynayalım mı?"

"Hayır... Baban, İmparator Okotumi'yle ejderha saklambacı oynamıştım..."

Bunun üzerine küçük İmparator, cebinden bir avuç kürdan çıkardı. Avucunu açınca bütün kürdanlar yere döküldü

"İşte benim oyunum," dedi küçük İmparator. "Hiçbirini kıpırdatmadan bu kürdanları toplamaya çalışacaksın... Bakalım kaç kürdan toplayabileceksin!"

Böylece oyun başladı ve karanlık basıncaya kadar sürdü. Ejderha bu yeni oyunu pek beğenmişti. Hemen uykuya daldı. Yer de sarsılmadı. Saraya dönünce küçük İmparator, ejderhayı nasıl kolayca uyuttuğunu anlattı. Bulduğu oyun kısa zamanda yaygınlaştı ve ün kazandı.

Bugün de Japonya'da çocuklar bu oyunu severek oynarlar... Bu oyuna Mikado denir...

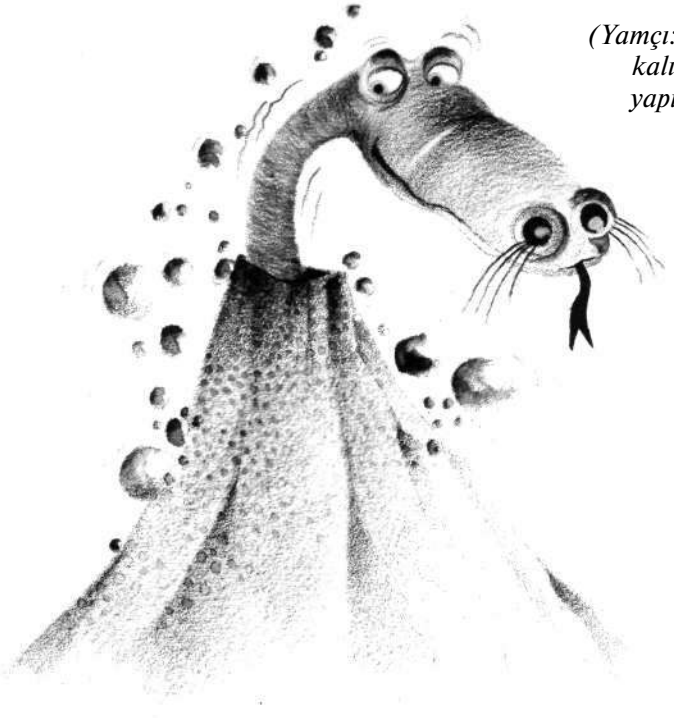

(Yamçı: Bir yüzü uzun tüylü, kalın yünden dokunarak yapılmış yağmurluk)

Fındıkfaresi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

ERKAN BEY VE KURABİYELER

Serkan Kut / İzmir

Bir varmış, bir yokmuş. Kurabiyeyi çok seven bir adam varmış. Adı da Erkan'mış. Bugün yine canı çok kurabiye çekmiş ve pastanenin birine uğrayıp kurabiye almış. Eve gitmiş. Hanımından bir tabak istemiş. Birinci ısırığı atmasıyla beraber, başının dönmesi bir olmuş. Halsizlik başlamış, midesi bulanmış. Hanımı olan Zerrin Hanım, hemen telefona sarılmış. Doktor çağırmış. Doktor geldiğinde kalbine bakmış. Baştan sona muayene etmiş. Fazla önemli bir şeyi yokmuş. Doktor ilaç vermiş. Zerrin Hanım, "Doktor, kocama verdiğiniz ilaç onu iyileştirir mi?" demiş merakla.

Doktor, "Merak etmeyin Zerrin Hanım," demiş, "Bu ilaç onu 3-4 güne kadar iyileştirir." Bu olay da tam Şeker Bayramı'ndan 4 gün önce oluyor. Erkan Bey bayramın birinci gününe iyileşmiş.

Hanımı misafir gelir diye, tatlı ve kurabiye hazırlamış. Öğlene doğru, saat 11:30 sıralarında misafirler gelmeye başlamış. Gelen misafirler çiçek ve kurabiye almışlardı. Misafirlerle bayramlaştılar. Zerrin Hanım mutfakta, tatlı ve kurabiyeleri tabaklara koyuyordu. Misafirlere ikram etti. Erkan Bey'e yani kocasına tabağı vereceği an, "Hanım ben aklımı peynir ekmekle mi yedim? Çeker misin şu kurabiyeleri önümden," demiş kocası. Zerrin Hanım neden istemediğini anlamış. Erkan Bey, o günden beri hiç kurabiye yememiş.

ÇOCUKLAR

Çocuklar bir çiçektir.
Çocuklar dünyamıza,
Renk verir.
Çocuklar kız, erkekse,
Yine de sevilmelidir.
Onlar bir çiçektir.

Çocuklar dünyada her şeyden
Daha önemlidir.
Çocuklar şirin olmasa
Çirkin olsa yine de çiçektir.
Büyükler çocukları sevmelidir.
Tüm insanlar çocuklara değer
Vermelidir.

Duygu Sezen / Rize

YARAMAZCIK

Sen daha küçücükken,
Daha yürüyemezken,
Gene çok yaramazdın.
Hiç durmazdın yerinde,
Gelirdin hep peşimden,
Taa yürüyene kadar.
Ondan sonra başladın,
Şunu bunu dökmeye,
Onu bunu kırmaya.
Ama yine severdim,
Çünkü sendin tek
'Yaramaz'cık"

Evgin Gülten / Mardin

KIRMIZIFARE

Bir dergim var benim;
Kırmızıfare'dir adı.
Herkes onu çok sever,
Çok farklıdır, onu okumanın tadı.

Babam bana onu getirince,
Çok heyecanlanarak açarım zarfını.

Kırmızıfare'm olmadan,
Yoktur hayatın tadı.

Zeynep Şaklıoğlu/ İstanbul

KIZ VE EŞEĞİ

Bir zamanlar, küçük tatlı bir kız yaşardı. Bu kız tatlı olmasının yanında bütün canlıları ve oyuncakları çok severdi. Bu kızın bir de eşeği vardı. Eşeğini çok severdi. Onunla, dertlerini paylaşır, oynardı.

Bir gün kız ve ailesi seyahate çıktılar. Kız, eşeğini çantasının içine koyup babasına verdi. Babası da çantayı bagaja verdi. Gidecekleri yere geldiklerinde bir de baktılar ki eşeğin bulunduğu çanta yok. Kız gerçekten çok üzülmüştü. Her gece onunla birlikte yattığı, dertlerini paylaştığı, onsuz uyuyamadığı eşeği kaybolmuştu. İçinde bir korku vardı. Eşeği bulunacak mıydı?

Bir hafta sonra eşeği bulundu. Bir hafta boyunca uyumak biraz zor olmuştu ama, en sonunda kavuşacaktı eşeğine. Mutluluktan uçacaktı sanki. Babasının ve annesinin boynuna sarıldıktan sonra odasına gidip eşeğini düşündü...

Çanta otele geldiğinde sevinçle açtı. Eşeğine sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Ertesi gün evlerine döndüler.

O akşam eşeğiyle sohbet etmeye başladılar. Eşeği ona İsviçre'nin Zürih kentine gittiğini söyledi. Orada gördüklerini anlattı.

Alp Dağları'nı, küçük evlerini, insanlarını, hayvanlarım, özellikle eşeklerini anlatmayı unutmadı.

Bütün bunları dinleyen kız, bir süre sonra uykuya daldı. Eşek bunu fark edip kızın üstünü örttü. Kendisi de uykuya daldı...

Gizem Bilgin / İstanbul

Cikcik Postası

BAHAR GÜNEŞİ

Kırmızıfare'mizin abonelerinden Alaz Pesen, Aydın Pesen ve Birol Uzunmehmetoğlu'nun birlikte hazırladıkları BAHAR GÜNEŞİ'nin Haziran sayısında Alaz Pesen'in Kötü Yürekli Ömer adlı bir öyküsü yer alıyor. Alaz kendi tanık olduğu bir olayı anlatmış okurlarına. Ekin Pesen de okullarındaki basketbol potalarından yararlanmalarına izin verilmemesini eleştiren güzel bir yazı yazmış. BAHAR GÜNEŞİ'nde ayrıca kitaplar ve yazarlarla ilgili bulmaca ve bilmeceler var.

Alaz Pesen / İstanbul

Sevgili Kırmızıfare,

Yeni öğretmenimiz derste bize Kırmızıfare okuyacağını söyledi. Bize de evde sık sık Kırmızıfare okumamızı söyledi. Bazı arkadaşlarımın Kırmızıfare'si yok. Ben Kırmızıfarelerimi onlara da okutuyorum. Hep gülüyorlar. Annem gelip neyiniz var sizin diyor. Kırmızıfareyi hepimiz çok seviyoruz. Edebiyat dolu günler dileriz.

Sevcan Gülnur /Edirne

Sevgili Kırmızıfare,

Derginizi çok sevdiğimi belirtmek isterim. Severek okuyorum. Duyurunuza uyarak üyelik kartı ve albüm için fotoğraf gönderdim, ancak her ikisi de henüz bana ulaşmadı. Geldiklerinde sevineceğim.

Sevgi ve saygılarımla,

Deniz Kılıç/ istanbul

Onu Seviyorum... (12)

Fatih Erdoğan

"TAŞ OCAKLARININ orda oturuyoruz," diyor. Taş ocaklarını biliyorum. Sık sık oynamaya gittiğimiz tepenin yamacı. Dik bir yamaç. "Yeni taşındık." Sesi titrek, utangaç. Konuşurken hep yere bakıyor. Ama ben de yere bakıyorum sık sık. Ara sıra da yüzünü örten kahküllerine. Saçları kısa, ama kahkülleri uzun.

Onu uzaktan izliyorum. Kahküllerini eliyle geri atışını, bu sırada ortaya çıkıveren pembe yüzünü görüyorum. Ona baktıkça kalbim daha hızlı atıyor, ellerimin içi terliyor.

Akşamüzeri yok oluyor. Kimseye soramıyorum. Hava kararırken içim sıkılıyor. Ertesi gün cumartesi, sonra da pazar. Onu iki gün göremeyeceğim. Erkenden yatıyorum. Ama uykum yok. Ağlamak istiyorum, ama nedenini bilmediğim için ağlayamıyorum. Sorarlarsa ne derim? Oysa söyleyebilsem... "Onu seviyorum baba, onu düşünmek bana heyecan veriyor anne..." Ertesi gün bisikletimin pedal lastiğini takarken Ahmet geliyor. "Gezelim mi?" diyor. Başımı sallıyorum. Arada bir bisikletle geziyoruz. Az sonra her zamanki yoldan sahile giderken aniden duruyorum. Ahmet de duruyor. "Ne oldu?"

"Taş ocaklarına gidelim mi?" Şaşırıyor. Pek gitmeyiz oraya çünkü. "Peki," diyor, nedenini sormadan. Bilmediğimiz sokaklara girip çıkmaya başlıyoruz. Sokak aralarında toplanmış insanlara, pencerelere, bahçe içlerine bakıyorum bir bir. Ahmet anlayamıyor. "Birini mi arıyorsun?" "Yooo..."

Kim bilir hangi evin içinde. Delilik benimki. Bir sürü sokak, bir sürü ev. Dolaşıyoruz. Bulunca ne olacak? Ne diyeceğim ona. "Geçiyorduk da uğradık..." Anlayamıyorum kendimi; hem onu arıyorum, hem de ya rastlarsam diye korku içindeyim.

Birkaç sokak öteden davul zurna sesi geliyor. Düğün var. Kalabalık. Hasır çardakların altına birkaç sünnet çocuğu yatmış. Ortada zurnanın nağmeleriyle kıvrılarak oynayanlar, sağda solda yemek masaları, masalar arasında gidip gelen tepsili kadınlar, koşuşmacalar, kahkahalar, şarkılar, türküler... Buralarda olmalı. Ama bulamıyorum. Bütün başıönüne eğik, utangaç ve kahküllü kızlara bakıyorum o mu diye. Ahmet sıkılıyor, "Gidelim artık." Onaylıyorum. Bulamadım zaten. Kim bilir hangi köşeye büzülmüştür. Bu kalabalığın içine çıkamaz ki.

Ortada oynayanların çevresindeki halkada bir canlanma oluyor. Oynayanlar çekilmiş. Yalnızca bir tek kız hızlanan davulla birlikte çılgınca bir gösteri yapıyor. Herkes onu alkışlıyor. Biz de izlemeye koyuluyoruz. Zurnacının şiş yanaklarından terler boşanıyor üflerken. Ortadaki kız eteklerini seyircilere savura savura oynuyor. Çın çın kahkahaları kalabalığın gürültüsünü bastırıyor. Başını iki yana savururken kahkülleri havalanıp havalanıp pembe yüzüne dökülüyor yine...

IŞIĞINI YİTİREN YILDIZ

Aytül Akal

Resimler: Mitra Reyhani Gadim

BİR VARMIŞ, bir yokmuş. Çok uzaklara bakılınca görülebilen, yan yana parıldayan ışıklar varmış. Bir çocuk yatmadan önce penceresinden baktığında, bu ışıkları görebilirmiş. Tam karşı kıyıda, pırıl pırıl parlayan arada bir yanıp sönen altı tane yıldızmış bunlar. Çocuk her akşam onları birer birer saymadan uyumazmış.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı! Evet, tam altı taneymiş. Renkleri bütün ışıklardan canlı ve parlakmış.

Bir akşam, yine yatmadan önce, çocuk gözlerini karşı kıyıya dikmiş ve yıldızları saymaya başlamış. Bir, iki, üç, dört, beş... Beş! Hani, altıncı yıldız nerede? Çocuk tekrar tekrar saymış. Yok... Altıncı yıldız kaybolmuş...

Acaba kayıp denize mi düşmüş? Yoksa uçup

gökyüzünde diğer yıldızlara mı karışmış? Çocuk, yıldızın durumunu o kadar merak etmiş ki, gece uyuyamamış. Ertesi akşam, tekrar karşı kıyıya baktığında sanmış ki, altıncı yıldızı görebilecek. Ama yine yokmuş. Yalnızca beş ışık varmış yan yana.

Çocuk altıncı yıldızı düşünüp onun için üzülürken, birden bir de bakmış odasında ışıktan bir yol! Meğer, diğer beş yıldızın parlak ışıkları birleşip, çocuğun odasına kadar gelmiş.

"Gel, seni altıncı yıldıza götürelim," demişler. Çocuk, ışıktan yolda yürümeye başlamış. Yol onu denizin üzerinden geçirip, karşı sahile götürüyormuş. Çocuk şaşkınlık içindeymiş. Hani gökyüzüne çıkmayacaklar mıydı? Yıldızlar gökte olmaz mıydı?

Işıklar beş sokak lambasının yanında bitiyormuş. Evet, çocuğun her akşam yıldız sanarak saydığı ışıklar, gerçekte birer sokak lambası değil miymiş?

İşte, beş lamba da oradaymış. Ya altıncısı nerede? Az ilerde, hemen köşe başındaymış. Ama lambası yanmıyormuş. Çocuk bakmış, sokak lambasının ampulü kırık. "Demek bu yüzden yanmıyordu! Ben de yıldız kayboldu sanmıştım," demiş.

Sokak lambaları, "Her akşam ışıklarımızı seyredip, bizi tek tek sayıyordun. Bazen de bize bakıp içinden güzel dilekler geçiliyordun. Kimse bize senin kadar yakın ve dostça davranmadı. Bak, yaramaz bir çocuk, arkadaşımızın lambasını nasıl da taş atıp kırdı. Bu yüzden senden yardım istemeye karar verdik," demiş.

"Ama ben yalnızca bir çocuğum. Size nasıl yardım edebilirim ki?" demiş çocuk.

"Çocuksun ama, birçok büyükten dikkatlisin. Çevreni inceliyor, her değişikliği fark

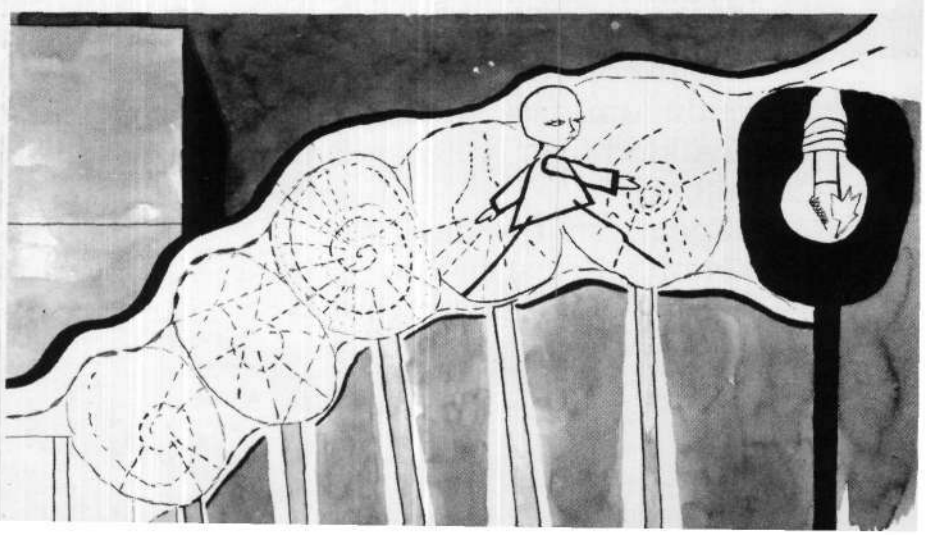

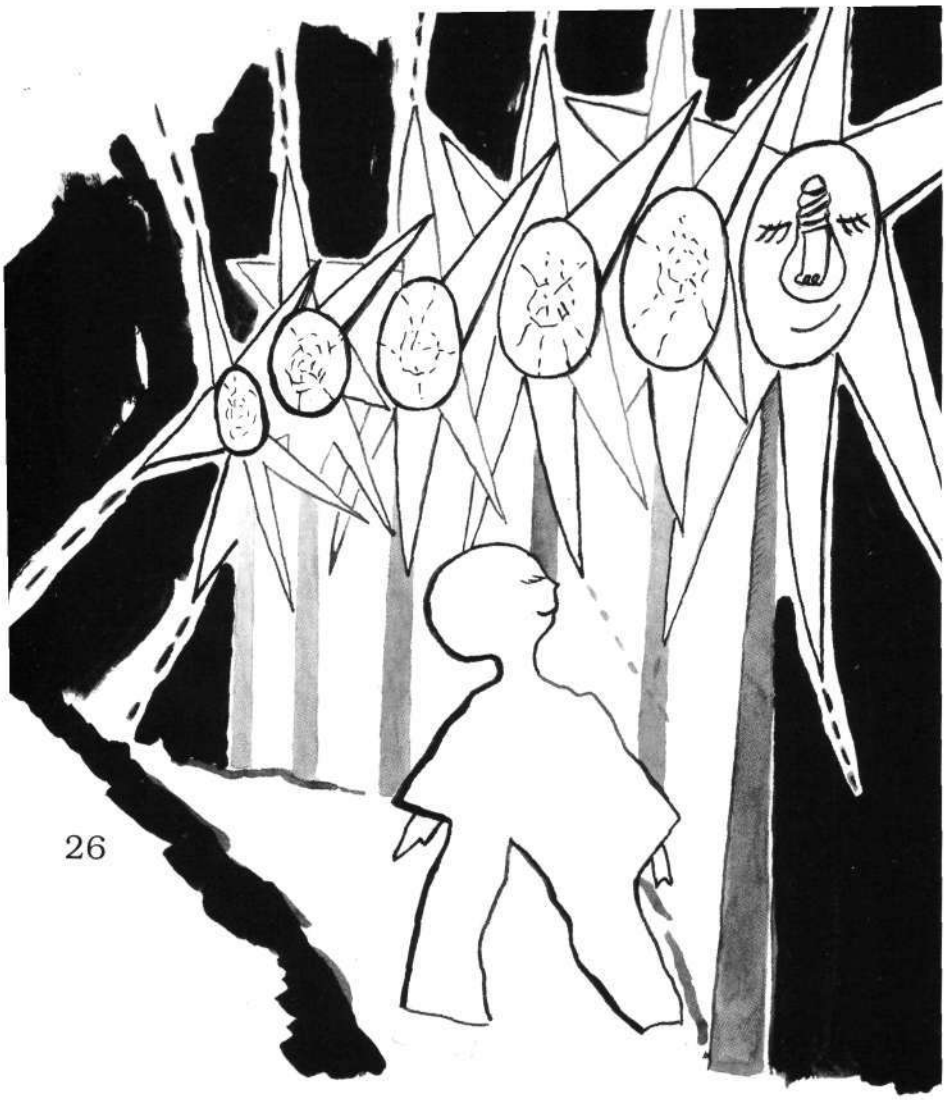

ediyorsun. Eğer bütün büyükler de senin gibi olsaydı, her yer düzenli, her yer tertemiz olurdu. Sen ışığın söndüğünü fark edemeyen büyükleri uyar, yeter," demiş lambalar.

Çocuk ışıklı yoldan evine dönmüş. Ertesi sabah, evlerinin yakınındaki muhtara gidip, "Sokak lambaları kırıldığı zaman nereye başvurmak gerekir?" diye sormuş. Muhtar da ona, belediyeye haber vermesi gerektiğini söylemiş. Çocuk üşenmemiş, hemen aynı gün belediyeye gidip, sokak lambasının kırıldığını haber vermiş. Lambanın bulunduğu yeri de iyice tarif etmiş.

Ertesi akşam, yatmadan önce, yine karşı sahilde yanan ışıklara bakıp saymış. Bir, iki, üç, dört, beş, altı! Evet, altıncı yıldız da oradaymış işte! Çocuk o ışıkların yıldız olmadığını artık biliyormuş ama olsun. Uzaktan bakınca, yine çocuğun yıldızlarıymış onlar.

Işıklara bakıp gülümsemiş. Bir dilek dilemiş içinden.

Onlar da ışıklarını kırpıştırıp
çocuğa selam göndermişler.

Handan Derya

Resimler: Yıldırım Derya

HER ŞEY, öğretmenlerinin, "Çocuklar, ders yılı sonu gösterimiz için müzikli bir oyun hazırlayalım," demesiyle başlamıştı. Ardından eklemişti:

"Geçen yıl çocuk tiyatrosunda izlediğimiz oyunu yorumlayabiliriz. En az oradaki sanatçılar kadar başarılı olacağınıza inanıyorum."

Çocuklar gözleri pırıl pırıl, bir ağızdan, "Başarırız öğretmenim," dedi. Zoru başarmanın tadını çoktan almışlardı.

Tüm sınıf oyunda rol alacaktı. İlkin, oyunun metnini yazıp ezberlediler. Berk'in tiyatro sanatçısı babası en büyük yardımcıları, yol

göstericileriydi. Eserin sahneye konuşunu düzenleyen oydu. Sahne yönetmeniydi. Oyunun danslarını Selin'in balerin annesi, dekor ve kostümlerini Arda'yla Yeşim'in anneleri üstlenmişti. Müzik çalışmalarını, müzik öğretmenleriyle Ayça'nın müzisyen babası birlikte yürütüyordu.

Çocuklar büyük bir mutlulukla çalışmaları sürdürüyor, kendilerine el veren büyükleri arasında tüm güçleriyle rollerinin gereğini en iyi şekilde yerine getirmeye çabalıyordu.

Çalışmalar günbegün ilerledi. Oyunun yerli yerine oturması için, birkaç deneme kalmıştı.

Öğretmen okulun gösteri solonuna çalışmaları izlemeye girdiğinde, yönetmenin yankılanan sesi tüm salonda çınlıyordu:

"Çocuklar, baştan alıyoruz. Müzik!"

Sahnedeki çocuklar müzik eşliğinde ritmik danslar yaparak bir ezgiyi söylemeye başladı:

"Ne güzel şey yaşamak,
Güneşle güneş olmak..."

Hepsi de yeni uçmaya çıkmış kuşların tatlı tedirginliği içindeydi. Okulun gösteri salonunda, içinde her türlü piyesin oynanıp gösterilebileceği bir sahne vardı. Salondaki koltuklar şık ve rahattı. Öğretmen, ön koltuklardan birine oturarak çalışmaları izlemeye başladı. Sahneye çıkmak için sıralarını bekleyen Berk, Ayça ve Kutlu öğretmenlerini görünce gelip yanına oturdular. Oyunun bir yerinde Berk, müthiş duygulandı. Öğretmenindeki etkilenmeyi görmek için onun yüzüne baktı. Bir de ne görsün! Öğretmeni dalıp gitmiş; Dahası, göz pınarlarında yaşlar birikmiş! Neredeyse ağladı ağlayacak.

"Öğretmenim," dedi Berk yavaşça. Duymadı öğretmeni. Yineledi Berk. İkincide duydu öğretmen. Başını çevirirken, eliyle gözyaşlarını saklamak istedi.

Ne ki başaramadı. Biriken gözyaşları yanaklarından aşağıya yuvarlanıverdi.

Berk, yanındaki Ayça'yla Kutlu'ya:

"Şşşt, bakın, öğretmenimiz ağlıyor," diye fısıldadı.

Çocuklar eğilip baktı. Soran bakışları, öğretmenlerinin

bakışlarıyla karşılaştı. Öğretmen başıyla sahneyi gösterdi:

"Şimdi oyunu izleyelim," dedi.

Derken, çalışmaya ara verildi. Çocuklar gözlerini öğretmene dikmiş, anlatacaklarını dinlemeye hazır, bekliyordu. Onu bu denli etkileyen, belki de üzen neydi?

"Sizlerle yirmi yıl öncesine, bir köye gidelim; Ayvalı Köyü'ne," diye sözlerine başladı öğretmen. "Şimdi sorabilirsiniz o köyün adı neden Ayvalı diye. Söyleyeyim, burada ayva ağacı çoktu da ondan. Keltepe'nin yamacındaydı köy. Yamaçtan aşağıda, ovada Şenlikköy uzanırdı.

Sarı badanalı, kırmızı kiremit çatılı tek katlı okul binası, iki yıllık yeni binadır. Tepededir. Bu okula Ayvalı'lı çocuklardan başka Şenlikköy'ün çocukları da gelirdi. Her sabah neşeyle, coşkuyla tırmanırlardı tepedeki okula.

Okulun tek öğretmeni aynı zamanda okulun yöneticisidir. Bir de yaşlı eğitmen vardır, yalnızca birinci sınıfları okutan. Yakında oturan, okulu temizleyen, kollayan Ahmet Amca, karısı Fadime Teyze, torunu Emine'yi de unutmayalım.

Öğretmenin ilk görev yeridir burası. Büyük bir istek ve inançla başlamıştı mesleğine. Çocukları bilgilendirmek, eğitmek için var gücüyle çalışıyordu. Kendisini başarmaya zorunlu saydığı bir başka konu daha vardı. Ayvalı'lılar ve Şenlikköy'lüler, yıllar önce bir nedenle birbirleriyle dargındı. İşte bu iki komşu köy halkını kaynaştırmak da amaçları arasındaydı.

Öğretim yılının yarılandığı günlerden birinde öğretmen beşinci sınıf öğrencilerine:

"Çocuklar siz bu yeni okulun ilk mezunları olacaksınız. Yıl sonunda büyüklerinize bir gösteri sunalım. Öğrendiğiniz bilgilerin yetkinliğinde becerilerinizi sergileyelim," dedi.

Bunları der demez, çocukları yeteneklerine göre yönlendirip hazırlamaya başladı. Müzik korosu, halk oyunu kümeleri oluşturdu. Piyes için de rol dağıtımı yaptı:

"Mehmet, sen Kurtuluş

Savaşı' mızda köyüne düşman sokmayan ersin. Ayşe, sen Mehmet'in annesi olacaksın. Ali, Mehmet'in komutanı Hamit Çavuş, Fatma, cephede savaşan askerlere çorap, fanila ören Gülsüm Nine..."

Çocuklar becerilerini gösterme, geliştirme isteğiyle dolup taşıyordu. Öğretmense onların yeteneklerini en son sınırına dek zorluyordu. Çocuklar bu çalışmaları seviyordu.

Çalışmalar günden güne ilerleme gösterdi. Çocukların uyumu ve yeteneği, öğretmenin özenli ve sabırlı çalışmasıyla birleşince, ortaya gerçekten nitelikli çalışmalar çıkıyordu.

Kente indiği günlerden birinde renk renk toprak boyalar, çeşitli kalınlıkta fırçalar, birkaç metre kaput bezi aldı öğretmen. Okula döndüğünde, kaput bezini iki ağaçın arasına gerdi. Toprak boyaları suyla eritti. Tutkal ekledi. Çocukların eline fırçaları verdi. Hazırladığı boyaları kullanarak, köylerinin resmini yapmalarını istedi onlardan. Böyle çalışırlarken, kendilerini izleyen eğitmenin neden sonra farkına vardı.

Eğitmen:

"Ne yapıyor bunlar?" diye sordu.

"Yıl sonu gösterimiz için dekor hazırlıyoruz. Oyun için de gerekli bu."

"Kime oynayacaklar peki?"

Öğretmen, eğitmenin bu sözlerine bir anlam veremedi. Şaşkınlıkla,"İki köy halkına elbette," dedi. "Ayvalı'lara ve Şenlikköy'lülere."

"Kimse gelmez," diye kestirip attı eğitmen.

Öğretmen bu kez iyice şaşırdı:

"Neden gelmesinler? Onlar için hazırlık yapıyoruz burada!"

"Köylü çiftini çubuğunu bırakacak, o gün kendine izin verecek de oyun seyretmeye gelecek. Olmaz öyle şey!"

"Bak ben bunu hiç düşünmemiştim. Öyleyse, tarladan dönüşlerinde yaparız gösterimizi."

"Buralarda elektrik olmadığını unuttunuz sanırım. Köylünün tarladan dönüşü yediyi bulur. Yıkanacaklar, yemeklerini yiyecekler. Sonra da yorgun argın tepeye tırmanıp oyun seyretmeye gelecekler. Sanmıyorum. Hem erkenden yatmaya alışmıştır

onlar. Birde..."

"Evet bir de?"

"Bildiğiniz gibi iki köy halkı yıllardır küs. Bir araya gelmek istemezler."

"Göreceğiz bakalım, biz bir ışık yakalım hele."

"Çocuklarını göndereceklerini de sanmıyorum. Hele kız çocuklarını hiç!."

"Çocuklar okulda öğrendikleri sosyal etkinlikleri sergileyecek. Bunun neresi yanlış?" "Benden söylemesi," dedi eğitmen ve yürüdü gitti.

Ve eğitmenin dediği çıktı. İki gün sonra, Fatma utana sıkıla öğretmenine yaklaştı. "Babam gösteriye katılmamı istemiyor," dedi. "Beni göndermeyecek."

"Peki, babanın dediği olsun," dedi öğretmen. Ne diyebilirdi ki!..

Bu iş Fatma'yla kalmadı elbet. "Fatma yoksa Hatice de yok," diyerek öğretmenden izin aldı Hatice'nin annesi.

Şimdi sıra kimdeydi? Vazgeçse miydi acaba?

Yüreğinde bir ses çınladı. Bu ses, "Denemelisin," diyordu ona. "Sahneyi kurmalısın! Varsın kimse gelmesin. Ne çıkar? Sen onlar için çabaladın, emek verdin. Önemli olan da bu değil mi?"

Bu düşünceler içindeyken gözü, bir köşede dekoru boyama çabasındaki çocuklara ilişti. Ne güzel çalışıyorlardı. İlginç olan, oyundan çıkan Fatma'yla Hatice'nin de aralarında olmasıydı. Mutlulukla, severek resmi tamamlamaya sıvanmışlardı.

Öğretmen artık fazla düşünmedi. Tüm olumsuzluklara karşın bu gösteri yapılacaktı.

Kendisine olan inançlarını bir gün bile yitirmeyen öğrencilerinin yanına gitti. Bir fırça da o aldı. Gün boyu çalıştılar. Tüm hazırlıklar yeterli düzeye eriştiğinde öğretmen çocuklara:

"Sıra geldi sahneye," dedi, "Hep birlikte sahnemizi kuralım."

Çocuklar bir ağızdan, "Kuralım öğretmenim!" dedi.

Öğretmen önceden tasarladığı gibi yaptı. Sınıflardan masalar çıkarıldı. İki ayva ağacının arasına yan yana dizildi. Hazırlanan bez dekor masanın üzerine değecek şekilde iki ağacın arasına gerildi. Önde geniş olan bölüm sahne, dar olan arkası kulis olarak ayrıldı.

Yine sınıflardan getirilen sıralar seyircilerin oturması için dizildi.

Eğitmen, onları bir süre seyretti. Sonra yanına birkaç çocuk çağırdı. "Bana kalın ağaç dalları bulun," dedi. Çocuklar dağıldı. Biraz sonra eğitmenin istediği kalınlıkta dallar bulup getirdiler. Eğitmen bunları alıp gözden kayboldu. Çok geçmeden elinde iki kısa merdivenle göründü. Dallardan merdiven yapmıştı. Bunları sahnenin iki yanına yerleştirdi. Kendisini izleyen öğretmen ve çocuklara döndü:

"Sahneye giriş çıkışlar için," dedi.

Sonra hepsi geçtiler eserlerinin karşısına, övündüler. Bundan iyisi olmazdı. Bundan sonra yapılacak olan, iki köy halkını toplamaktı.

Öğretmenle eğitmen her eve çağrı yazısı yazdılar. Çocukların her biri tek tek söz verdiler: "Şölenimize herkes gelecek!" dediler. Çağrıları dağıtmaya koştular.

Ve uzun bekleyiş başladı. Saat altıya geliyordu. Öğretmen tedirgindi. Ya eğitmen haklı çıkarsa... Tek bir kişi gelmezse... Çocuklar... İşte onlara güveni sonsuzdu.

Eğitmen öğretmenin endişeli yüzünü süzüyor, ara sıra umarsızca başını sallıyordu.

Hava kararmaya yüz tutarken Ahmet Amca, eşi Fadime Teyze, torunları Emine çıkageldiler. "Vakitlice geldik! Birinciliği kimseye kaptırmadık!" dedi Ahmet Amca.

"Hoş geldiniz, buyrun," dedi öğretmen. Ekledi: "Konuklarımız neredeyse gelir." Beş kişi sıralara oturdu. Beklemeye başladılar. Duydukları tek ses, ağustos böceklerinin gürültülü korosuydu.

Sonunda hava iyice karardı. Öğretmen önceden sağladığı gemici fenerleri yaktı. Sahnenin üstüne gelen dallara astı. Sahne aydınlandı. Ahmet Amca:

"Şenlikköy'lülerin geleceğini sanmam," dedi. "Biz Ayvalılarla karşılaşmak istemezler."

Bu sözler diğerlerinin tedirginliğini bir kat daha artırdı. Emine sıkıldı, gitti bir ağacın üst dallarına tırmandı. Amacı gelenleri gözlemekti. Her yer kapkaranlıktı. Kulak

verdi, dinledi. Bir ayak sesiydi beklediği, arkadaşlarından birisinin ıslığıydı...

Beklemekten yoruldu. İnmeye davrandı. Birden bir şey parlayıverdi. Ateşböceği mi? Yeniden tırmandı, baktı. Yaklaşan bir ışıktı bu. Gittikçe de büyüyordu. Emine aşağıdakilere bağırdı:

"Bir ışık gördüm! Yaklaşıyor! Biri geliyor!"

Hepsi kulak kesildi. Emine'nin sesi yeniden duyuldu:

"Başka ışıklar da var." Saymaya başladı: "Bir, iki, üç, dört, aşağıdan üç ışık daha, etti yedi! Şenlikköy'den de ışıklar göründü!"

Emine daha fazla dayanamadı. Ağaçtan aşağıya atladı.

"Geliyorlar!" dedi. "Herkes geliyor! Bizim köy, Şenlikköy, hepsi yolda."

Öğretmen sevinçliydi, coşkuluydu. Tüm benliğini saran duygu, mutluluğun ta kendisiydi. Öğrencileri, o hep güvendiği çocuklar, kendisini yanıltmamıştı. Çok geçmeden kuru dal çıtırtılarıyla birlikte ayak sesleri duyuldu. İlkin bir fener aydınlığı, ardından muhtarın yüzü seçildi.

"Bizimkiler arkada," dedi muhtar. 'Yardım gerekir diye önden geldim." Öğretmen gözleri dolu dolu, "Sağ olun muhtar,"dedi. "Gündüzden her şeyi hazırladı çocuklar."

Yeni ışıkların aydınlığında, yeni insanlar geldi. Yaşlı, genç, çoluk çocuk Ayvalılar, Şenlikköy'lüler ellerinde fenerleri, soluk soluğa...

Kalabalık her geçen dakika daha da büyüyordu. İki köy halkı birbirleriyle selamlaştı. Hal hatır sordu. Kucaklaşanlar çoktu.

Öğretmen çocuklarla birlikte sahnenin arkasına geçti. Artık gösteri başlayabilirdi. Sıralara oturanlar merakla gözlerini sahneye dikmişti.

İlkin öğretmen sahneye çıktı. İki köy halkına ve öğrencilerine teşekkür etti. Ardından gösteri başladı.

Çocuklar müthişti. Öğretmenlerini bile şaşırtacak denli güzel şiirler okudular, şarkılar söylediler, halk oyunları sundular. Sıra piyese geldiğinde en usta biçimde rollerinin hakkını vererek sergilediler oyunu. Sanki, oynamadılar, neredeyse yaşadılar olayları.

Köylüler çocuklarını

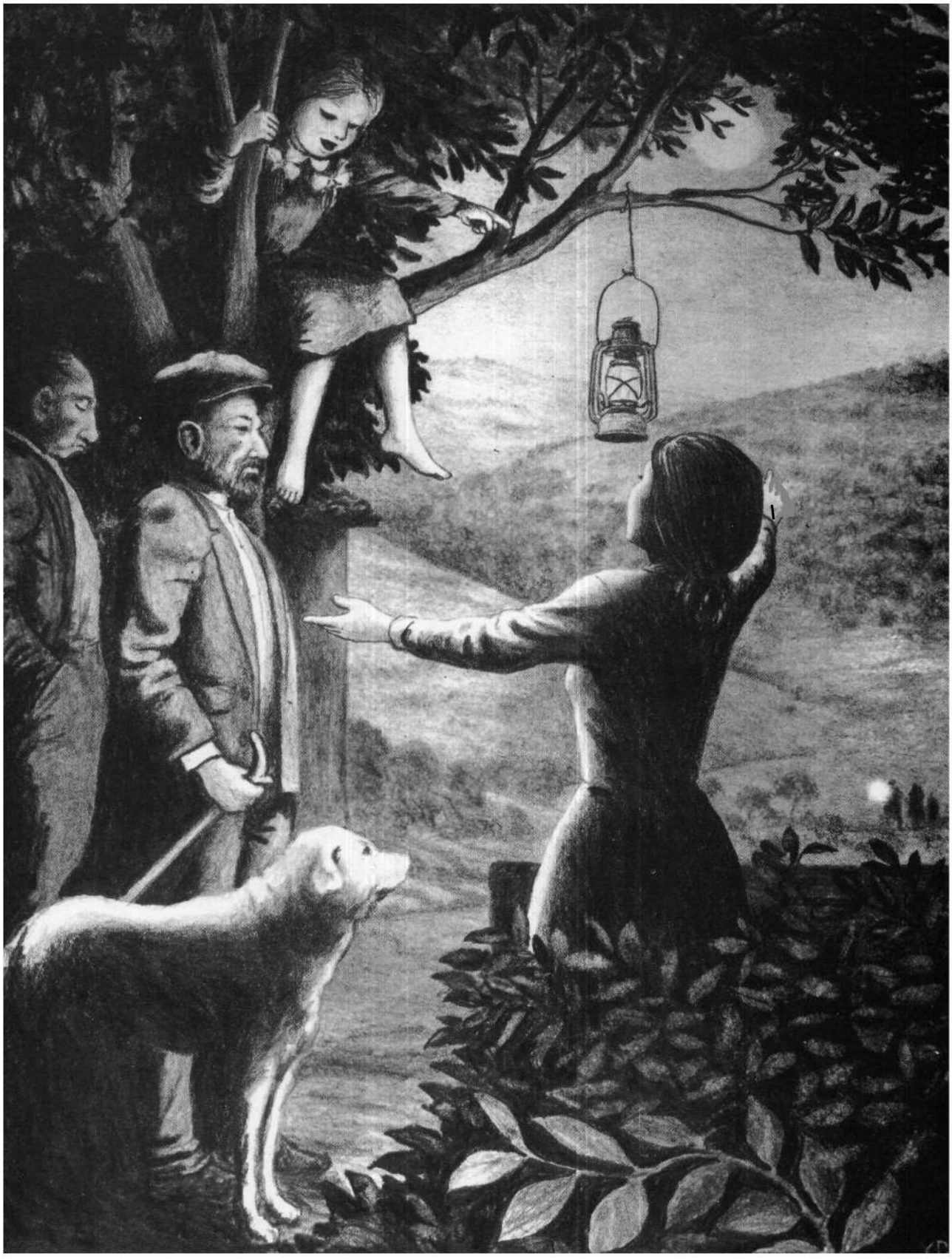

coşkuyla izledi. Onlarla övündüler. Avuçları kızarana dek alkışladılar onları. Orada Ayvalı Köyü, Şenlikköy yoktu; okuluna çocuklarının ve öğretmeninin emeğine sahip çıkan tek bir köy halkı vardı. Bütünleşmişlerdi.....

Öğretmen burada sustu.

Berk yerinden fırladı:

"Bildim!" dedi. "Işıkları yaktıran sizdiniz!"

"Evet! Evet! Siz!" diye Berk'e katıldı Ayça'yla Kutlu.

Çocukların bu kanılarına bir gülümsemeyle yanıt verdi öğretmen: "Derse hazırlık yapacağım," diyerek ayrıldı yanlarından.

Öğretmen gider gitmez, Berk arkadaşlarına döndü.

"Dinleyin! Bir düşüncem var!" dedi. "Gecemizde, öğretmenimize bir armağan verelim!"

"Ne gibi bir şey düşünüyorsun?" dedi Ayça.

"İlk öğrencilerini oyunumuza çağıralım!"

"İyi de nasıl gerçekleştireceğiz bunu?" diye sordu Kutlu.

"Kolay!" dedi Berk, "Ayvalı Köyü İlkokulu'na bir mektup yazalım. Okulun yöneticisinden yardımcı olmasını isteriz."

'Yalnız, tasarımızdan kimseye söz etmeyelim. Çağrımıza karşılık bulamayabiliriz. Hele bir de öğretmenimizin kulağına gidiverirse; boş yere umutlandırıp, üzmeyelim onu," diyerek uyardı Ayça onları.

Aralarında söz birliği yaptılar. Bu konu yalnızca üçünün arasında kalacaktı. Mektubu yazdılar. Ayvalı Köyü İlkokulu'na gönderdiler.

Sonunda beklenen gün geldi. Oyunun sergileneceği salon veliler tarafından erkenden dolmaya başladı. Sahne arkasında, coşku doruktaydı. Aylardır bu gece için çalışılmıştı. Kaygıyla kıvanç iç içeydi herkeste.

Berk, Kutlu, ve Ayça'ysa bambaşka bir telaş içindeydi. Salon girişinde, sırayla nöbet tutuyor, gelenler içinden özel konuklarını ayırt etmeye çalışıyorlardı. Öğretmen, bu üçünün ikide birde kaybolmalarına bir anlam veremiyor, çırpınıp duruyordu:

"Berk nerede? İşte geldi!... Şimdi de Ayça yok! Kutlu'yu bulun bana!"

Nöbet sırası Kutlu'daydı.

Yeni gelenlerden kadınlı, erkekli on altı kişiye takıldı gözü. Giyim kuşamlarında, davranışlarında bir bütünlük sezinledi. Yanlarına yaklaştı:

"Size yardımcı olabilir miyim? " dedi.

"Bizim öğretmenin yeni öğrencilerinin çağrılısıyız," dedi genç bir adam. Kutlu, sevinçle el çırptı:

"Ben onlardan biriyim. Burada sizleri bekliyorum," dedi. "Gelin benimle, yerinizi göstereyim."

Kutlu, onları yerlerine oturttu, sonra koşarak Berkle Ayça'nın yanına geldi.

"Geldiler.. " diye fısıldadı. "Konuklarımız salonda."

Çocuklar konuklarını yerleştirip sahne gerisine geldiklerinde, öğretmenlerini kendilerini arar buldu.

"Nerelerdesiniz? Çabuk hazırlanın, yerlerinizi alın. Perdeyi açıyoruz."

Perde ağır ağır açıldı. Çocuklar hazırladıkları oyunu sergilemeye başladı. Oyunu yorumlamada ve danslarda gösterdikleri başarı, olağanüstüydü. Ekip çalışmasının en güzel örneğini sundular seyircilere.

Oyun bittiğinde salon alkışla çınladı. Öğretmeni ve çocukları kutlamak için birçok kişinin sahneye çıkmaya hazırlandığı bir sırada, Berk, sahneye geldi.

"Sayın konuklarımız," diyerek söze başladı. "Bu güzel günümüzde öğretmenimize bir armağan hazırladık." diye devam etti. Sonra eliyle salonun bir köşesinde oturan topluluğu gösterdi:

"İşte bizim armağanımız! Öğretmenimizin ilk öğrencileri!"

Herkesin bakışı gösterilen yerde odaklandı. Oradakiler yerlerinden kalktı, sahneye doğru yürüdü.

Öğretmen, gelenlere baktı, baktı... Şaşkınlıkla karışık bir sevinç içinde:

"Ali bu! Fatma kızım! Sen Hatice'sin tanıdım! " diyerek sahneden indi.

Öğrencilerini kucaklamak için kollarını iki yana açtı. On altısı birden öğretmenleriyle kenetlendi.

Bizimkiler mi? Onlar ve diğer arkadaşları da bu sevgi kümesine katılma çabasındaydı. Kesin olan bir şey vardı, o da öğretmenin açılan kollarına, eski yeni tüm çocuklarının sığdığıydı,

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜM SİZDEN

Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Bugün size, bir bilmece soracağım. Hem de çok tatlı bir bilmece:

Aman teyze,
Gayret teyze!
Yaştır kurumaz,
Tuzu bulunmaz.
Çiçeklerden toplanır.
Tadına doyulmaz.

Çözümü kolay bir bilmece ama, yine de küçücük bir öyküyle ipucu vereceğim. Dilimizde, " *Yüzü. sirke satmak,"* diye bir deyim vardır. Bu deyimin bir de öyküsü vardır. İlk kez nasıl söylenmiş bu deyim, ona kaynaklık eden bir öykü. Yalnız, öyküde geçen bir sözcüğü yazmayarak yerini nokta noktayla geçtik. Çünkü o sözcük aynı zamanda bilmecemizin de yanıtıdır.

Bir zamanlar iki (....) satıcısı varmış. Birinin dükkânı daha büyük, daha güzelmiş. Hem de birkaç çeşit (....) satarmış. Satarmış ama, çok az satarmış. İçeri giren müşteri almadan çıkarmış. Öteki (....)cının dükkânıysa küçükmüş. Pek o kadar çeşidi de yokmuş. Ama onun dükkânına giren müşteri bir şey almadan çıkmazmış.

Büyük dükkânın sahibi buna şaşar şaşar, düşünüp dururmuş. Dayanamamış, bir gün, çarşıda sözü sohbeti dinlenir yaşlı bir kişiye bunun nedenini

sormuş. Alışverişi bilen hazırcevap kişi de:

"Doğru söylüyorsun, senin dükkânın daha büyük, daha güzel, çeşit çeşit (....)m var ama, senin yüzün (....) değil sirke satıyor," demiş.

Sevgili arkadaşlar, siz şimdi o dükkân sahibinin daha sonra müşterilerine nasıl davrandığını bırakın da ne sattığını bulmaya çalışın. Çünkü onu bilirseniz bilmeceyi de çözmüş olacaksınız.

DAHA ÖNCEKİ SAYILARDA SORULAN 25 BİLMECENİN YANITI

Sevgili çocuklar, şimdi yerinizden kalkın, 18. 19. 20. 21. ve 22. sayılı Kırmızıfare dergilerini kitaplığınızdan alıp getiriniz. Çünkü o dergilerde sorulan bilmecelerin yanıtlarını açıklayacağız. Bunları, daha önceden vermiş olduğunuz yanıtlarla karşılaştırınız. Bakalım doğru çözmüş müsünüz?

1: İnsan
2, 3 ve 4: Karınca
5, 6 ve 7: Patates
8, 9 ve 10: Dişleriniziz
11, 12: Köpek
13, 14: Ayı
15, 16: Ses
17, 18: Dil
19, 20: Ceviz
21: İpekböceği
22, 23: Nar
24: Saat
25: Kağnı

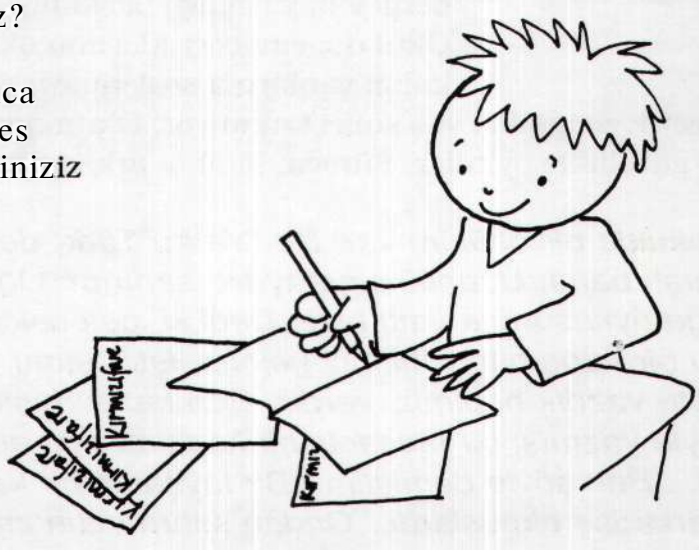

Evet, yukarıdaki yanıtlara göre siz 25 bilmeceden kaçını doğru çözmüşsünüz? Haydi, çekinmeden bize bildirin.

BİR KİTAP BİR YAZAR

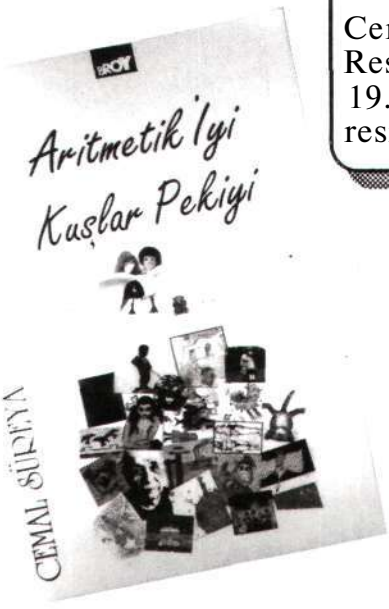

Aritmetik İyi Kuşlar Pekiyi

Cemal Süreya * Haz.: Necati Güngör * Broy Yayınları * Res.: Nuray Çiftçi * 1. Basım: Nisan 1993 * 80 sayfa * 19.5 x 13.5 cm. * 1. hamur kağıt * siyah-beyaz iç resimler. * 28000 TL.

Çağdaş Türk şairlerinin önde gelen isimlerinden olan Cemal Süreya'nın ölümünden sonra yayımlanan bu kitabında 14 kısa öykü yer alıyor. Cemal Süreya bu öyküleri 1985 yılında bir süre yayımlanan *Çocukça* adlı dergi için yazmaya başlamıştı.
Okul dönemi çocuklarının okul ve ders dışında kalan yanlarına seslenmeyi amaçlayan öykülerin içerik zenginliği yaş sınırı tanımıyor. Okumanın tadını her yaşa iletebilecek güzellikte öyküler. Süreya, kitabın arkasında şunları söylüyor:

"Bir de ilkokulda bir ödülüm var: Bir "Yavru Türk" dergisi cildi kazandırmıştı bana. Üçüncü sınıftaydık, sanırım. Öğretmen, tavşanla kaplumbağa öyküsünü anlattı bize. Dedi ki, gelecek ders bunu sizler yazın... Bu bir yarışmadır; birinci gelene, işte, şunu vereceğim... Ertesi derste yazdık hepimiz, verdik. Ben kazanmışım. Tek farkla: Herkes şöyle yazmış; bir tavşanla bir kaplumbağa arkadaş olmuşlardı... Ben şöyle demiştim: "Bir tavşanla bir kaplumbağa ***canciğer*** *arkadaş olmuşlardı." Ondan sonra uzun zaman, tahrir ödevlerinde bu "canciğer" lafını herkes kullanmaya başladı! Tatilinizi nasıl geçirdiniz? diye bir ödev veriliyor mesela. Herkes şöyle başlıyor: "Canciğer bir arkadaşım vardı..." Bu benim ilk ödülümdür."*

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var. (Not: Bu sayıdaki Fındıkfaresi yazarlarına bu kitap ücretsiz olarak postalanmıştır.

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

* OKULÖNCESİ DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	15.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	15.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli) / M. Waddell-B. Firth	70.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) / Aytül Akal	85.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	85.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli) / Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Kedi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Balık (Ciltli) / Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Köpek (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Kuş (Ciltli) / Ayla Çınaroğlu	15.000.-

* DERGİLER

KIRMIZIFARE	15.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ	20.000.-

Köpeğiniz ve Siz	100.000

MAVİBULUT YAYINLARI Yenicarşı Cad.
33/2 Ferah Ap. D.4 80060
Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

KIRMIZIFARE ÇEVRE DOSTUDUR

ATILMAZ, SAKLANIR